

Nr 39.

Av herr **Wigforss m. fl.**, om anslag till en personlig professur i estetik och litteraturhistoria vid universitetet i Lund för professorn Albert Nilsson.

Kanslern för rikets universitet hade i underdånig skrivelse av den 22 augusti 1922 till Kungl. Maj:ts prövning med tillstyrkande överlämnat en av vederbörande universitetsmyndigheter i Lund gjord framställning angående upprättande av en personlig professur i estetik och litteraturhistoria vid universitetet i Lund för professorn Albert Nilsson.

Av handlingarna i ärendet framgår, att det är en i hög grad förtjänt och originellt begåvad vetenskapsman, till vars förmån denna lärostol skulle inrättas, och att det såväl för vårt lands andliga odling över huvud taget som i synnerhet för den svenska litteraturforskningen skulle vara av den största betydelse, om en så erkänt framstående vetenskaplig förmåga kunde fästas som lärare vid ett av rikets universitet. Regeringen, som tidigare visat sin uppskattning av dr Albert Nilssons vetenskapliga förtjänster genom att tilldela honom professors namn, heder och värdighet, har emellertid under nuvarande förhållanden icke ansett sig böra i enlighet med nämnda framställning föreslå riksdagen att medgiva inrättandet av en sådan personlig professur. Möjligen har härvid den synpunkten varit avgörande, att större konsistoriet och kanslern, under betoning av att den föreslagna professuren vore ett allmänt svenskt kulturintresse, dock icke velat låta detta önskemål stå hindrande i vägen för det ur speciell undervisningssynpunkt mera trängande behovet av en ny ordinarie professur i kemi. Under tecknade tillåta sig emellertid framhålla, att det i fråga om de ekonomiska konsekvenserna föreligger en väsentlig skillnad mellan upprättandet av en permanent ordinarie professur och av en personlig lärostol av tillfällig karaktär. Då vi dessutom känna oss övertygade om

att den kulturella vinst, som skulle tillföras vårt land genom tillvaratagandet av professor Nilssons eminenta vetenskapliga begåvning, vida överväger det relativt ringa anslag, som skulle erfordras för den ifrågasatta personliga professurens inrättande, hava vi ansett oss böra motionsvägen framlägga saken till riksdagens omprövning.

Såsom av bifogade handlingar framgår, uttalades redan i de sakkunnigas utlåtanden vid ansökningen till professuren i litteraturhistoria vid Uppsala universitet alldeles spontant det önskemålet, att dr Nilsson, i händelse han icke erhöle nämnda lärostol, måtte genom en personlig professurs inrättande bliva satt i tillfälle att ägna sig åt akademisk lärarverksamhet. Sedan professuren i Uppsala numera blivit besatt med docenten Blanck, har under fjolåret humanistiska sektionen i Lund, efter förslag av professorerna Fredrik Böök, Hans Larsson, Axel Herrlin, E. Liljeqvist och E. Wrangel, funnit de av de sakkunniga anförda skälen tala för upprättandet av en personlig professur åt dr Albert Nilsson vid Lunds universitet, och sektionens framställning i detta syfte har vunnit tillstyrkande av såväl större konsistoriets majoritet som av universitetskanslern. Från de förutnämnda fyra sakkunniga, professorerna Henrik Schück, Otto Sylwan, Martin Lamm och Fredrik Böök, föreligger nu därjämte ett till motionen fogat uttalande, vari de samfällt framhäva önskvärdheten av den föreslagna professurens upprättande.

Såväl i detta uttalande som i sektionens hemställda framhålles en omständighet, som i alldeles särskild grad talar för ett tillmötesgående av det framställda önskemålet, nämligen möjligheten att genom den föreslagna professuren tillgodose en forskningsriktning, som för närvarande inom de svenska universiteten saknar särskild företrädare. Professor Nilsson har speciellt ägnat sig åt studier av de estetiska idéerna och av diktarnas filosofiska åskådningar, och denna för honom karaktäristiska kombination av litteraturhistorisk och filosofisk kompetens har visat sig vara i hög grad fruktbarande och uppslagsgivande. Särskilt har han i sitt stora arbete *Svensk romantik* genom framhävande av det filosofiska inslaget i den romantiska diktningen kastat nytt ljus över detta betydelsefulla skede av svensk vitterhet, och hans forskningsresultat hava icke blott för litteraturvetenskapen varit fruktbringande, utan även, och ej minst, för skolornas litteraturundervisning varit av ovärderlig nytta.

Då estetiken numera icke ingår i de litteraturhistoriska lärarfattningarna vid våra universitet, måste det anses såsom synnerligen önskvärt, att när genom en lycklig tillfällighet en forskare står till buds, vilken genom läggning och studier kommit att specialisera sig på litteraturvetenskapens filosofiska sida och på detta område utfört en banbrytande verksamhet, denne sättes i tillfälle att fullfölja sina undersökningar och meddela akademisk undervisning.

Det är förvisso med rätta som man under nuvarande tryckta ekonomiska förhållanden betonar vikten av sparsamhet och klok hushållning med det allmännas medel. Men en nations tillgångar bestå, som vi veta, icke blott av materiella värden. De andliga rikedomar, som skapas genom svenska kulturbärares arbete, utgöra även de ett kapital, som det tillhör nationen att förvalta med vidsynthet och klokhet. Vi tro oss med tillförsikt kunna vädja till den svenska riksdagens insikt om nödvändigheten att undvika slöseri med de kulturella värdena likaväl som med de materiella. Det är för vårt lands litteraturvetenskap en angelägenhet av den största vikt, att en man med professor Albert Nilssons begåvning och kapacitet icke dömes till vetenskaplig överksamhet, utan beredes möjlighet att fullfölja sin insats i det svenska kulturarbetet.

På grund av vad sålunda anförts tillåta vi oss hemställa,

att riksdagen måtte besluta om beviljande å allmänna indragningsstaten av nödigt anslag för upprättande av en personlig professur i estetik och litteraturhistoria vid Lunds universitet för professorn Albert Nilsson.

Stockholm den 20 januari 1923.

Ernst Wigforss.

Ivan Pauli.

Jöns Pålsson.

J. Bergman.

Avskrift.

Bilaga 1.

Till Konungen.

I likhet med Konsistoriet får Kanslersämbetet för rikets universitet framhålla, att förslaget i fråga icke så mycket afser tillgodoseende af ett speciellt universitets behof som fastmera ett allmänt kulturintresse, samt att önskemålet angående inrättande af en ny professur i kemi är för universitetet af större vikt än inrättandet af den föreslagna personliga professuren, och får Kanslersämbetet i öfverensstämmelse härmed, under förutsättning att ett bifall till förslaget icke må lägga hinder i vägen för inrättandet af en professur i kemi vid Lunds universitet, hvarom Kanslersämbetet i annan skrivelse denna dag gör särskild framställning, i underdånighet hemställa om aflåtande till 1923 års riksdag af nådig proposition om beviljande å allmänna indragningsstaten af nödigt anslag för upprättande af en personlig professur i estetik och litteraturhistoria för professorn Albert Nilsson.

Två protokollsutdrag bifogas.

Stenkullen den 22 augusti 1922.

Underdånigst:

Carl Swartz.

/ Otto Croneborg.

Utdrag ur protokoll, hållet hos Humanistiska Sektionen vid Lunds universitet den 19 maj 1922.

Närvarande: Prodekanus, professorn Herrlin, professorerna Wrangel, Larsson, Liljeqvist, Ekwall, Nelson, S. Wallengren, Olsson, Weibull, Rydbeck, Böök och Agrell. Vid protokollet undertecknad.

§ 143. Till sektionen hade ingivits denna skrivelse:

»Till Humanistiska Sektionen i Lund.

Redan under ansökningen till professuren i litteraturhistoria med poetik vid Uppsala universitet uttalades av flera sakkunniga det önskemålet, att båda de förnämsta medtävlarna, dåvarande docenten Blanck och Nilsson, skulle bli satta i tillfälle att ägna sig åt akademisk lärarverksamhet. Så yttrade professor Lamm: »Båda äro synnerligen självständiga och originella forskare, som gjort en betydande insats i den svenska litteraturhistorien, och det är i hög grad att beklaga, att våra universitetsförhållanden ej synas medgiva, att de båda knytas till en fortsatt akademisk verksamhet.» Ännu tydligare heter det i professor Sylwans yttrande: »Ehuru jag går utom mitt uppdrag önskar jag tillfoga, att båda dessa forskare äro av den rang och varderas egenart av den vikt, att en personlig professurs inrättande för den, som ej ernår den nu sökta, synes mig synnerligen påkallad. Dylika platser hava väl oftast skapats för specialister inom förut icke

särskilt företrädda områden, men det är otvivelaktigt angeläget, att de jämväl kunna påräknas, när ett ämne når en sådan blomstring, att även forskare av den ovanliga förtjänst, som de här ifrågavarande, måste stanna utanför de ordinarie akademiska lärostolarna.» Slutligen må anföras slutorden i F. Bööks sakkunnigutlåtande: »Hos bedömare framtränger sig emellertid oemotståndligt den reflexionen, att det för den svenska vetenskapen vore en stor förlust, om någon av dessa båda sökande, Nilsson och Blanck, icke skulle bli knuten vid ett universitet. Deras vetenskapliga förtjänster ligga på ett så högt plan, att de i ett land med friare disposition av lärostolarna obetingat skulle ha erhållit personliga professurer. Jag kan därför icke underlåta att påpeka, hur önskvärt och angeläget det vore, att det för den, som måste förbigås, upprättades en professur vid en svensk högskola; båda ha genom begåvning och hängivet arbete gjort sig förtjänta av en sådan utmärkelse.»

Sedan numera professuren i Uppsala blivit besatt med Blanck, synas de av sakkunniga anförda skälen tala för upprättandet av en personlig professur åt dr Albert Nilsson vid Lunds universitet. Att hans vetenskapliga förtjänster äro av tillräckligt hög kvalitet för att motivera detta mera ovanliga steg torde icke behöva någon vidare utredning, då flera sakkunnige spontant uttalat sig för denna åtgärd; det bör framhåvas att även den fjärde sakkunnige, professor Schück, givit dr Nilsson det varmaste erkännande, icke blott genom att tillerkänna honom »en klar och ledig framställningsform, ett fint estetiskt omdöme, vetenskapligt skarpsinne och kombinationsförmåga samt en omfattande beläsenhet», utan också genom att yttra: »I sina arbeten förenar han så att säga litteraturhistoria och filosofi och denna förening har visat sig vara mycket lämplig och uppslagsgivande».

Måhända kan det synas betänkligt att genom inrättandet av en personlig professur bereda befordringsmöjligheter åt båda de tvenne förnämsta sökandena till en ledig professorsbefattning. Men det bör anmärkas att föreliggande fall icke kan anses skapa något prejudikat för framtiden. För det första torde det ytterst sällan inträffa, att en forskare erhåller så höga vitsord som dr Nilsson utan att likväl kunna placeras på en ordinarie lärostol — denna synpunkt har framställts av prof. Sylwan i ett nyss citerat yttrande. För det andra är det icke nog med att dr Nilsson intar en av de allra främsta platserna bland svenska litteraturhistorici; han företräder också en viktig och betydelsefull riktning inom sin vetenskap, nämligen studiet av de estetiska idéerna och av diktarnas filosofiska åskådningar. Professor Schück har framhåvt det uppslagsgivande i denna för dr Nilsson karaktäristiska kombination, och samtliga övriga sakkunniga ha betonat det vetenskapliga värdet av denna dr Nilssons egenart. Under sådana förhållanden måste det te sig som en stor vinst för den litteraturhistoriska forskningen i Sverige, att dr Nilsson får tillfälle att fullfölja sina undersökningar och meddela akademisk undervisning.

Med den litteraturhistoriska kompetensen förenar dr Nilsson en filosofisk, och det är denna kombination som alltså skulle motivera en särskild professur för hans räkning.

Med avseende på filosofiens betydelse i den föreslagna professuren må då först erinras därom att estetiken numera ej ingår i de litteraturhistoriska professionerna. Att den uteslutits från dessa torde ha berott dels på att på många håll en viss misstro mot estetiken uppstått, dels på att man funnit det betänkligt att av samma person kräva kompetens i båda ämnena. Rörande estetikens behövlighet torde knappast nu finnas

mer än en mening. Den är en av vår tids mest livskraftiga och uppslagsrika vetenskaper. Har den avlägsnats ur den litteraturhistoriska professuren synes det angeläget att den på annat sätt blir representerad vid något av våra universitet. Den kan därvid söka anslutning på mer än ett håll, men ganska lyckligt är det, om den anförtros åt någon som genom läggning och studier kommit att inrikta sin forskning på litteraturhistoriens filosofiska sida. Att en sådan person står till förfogande är att betrakta som en lycklig tillfällighet, som man bör begagna sig av. I sin gradualavhandling om Guyaus estetik har Albert Nilsson direkt behandlat ett estetiskt ämne, men för övrigt beröras de estetiska grundproblemen alltjämt i hans skrifter. Så t. ex. i skriften om Thorild, där han enligt prof. Lammss sakkunnigutlåtande »ger en slående enkel förklaring av ett hittills outrett problem».

Emellertid är det icke endast med hänsyn till estetikerna, som vi anse den här föreslagna professuren önskvärd. Litteraturens själva innehåll, i synnerhet den stora litteraturens bärande motiver, har man mer och mer funnit vara av filosofisk innebörd. Våra litteraturforskare i allmänhet ha på senare tiden börjat intressera sig för det filosofiska inslaget och särskilt har Albert Nilsson i sin bok om Svensk Romantik målmedvetet och metodiskt sökt lägga detta i dagen och därigenom givit ett mycket betydelsefullt uppslag som man livligt önskar att han måtte bli i tillfälle att fullfölja.

Med stöd av ovan anförda hemställa vi, att Sektionen måtte ingå med ett riksdagspetitum, som avser inrättandet av en personlig professur i estetik och litteraturhistoria för f. d. docenten, fil. dr Albert Nilsson.

Lund den 19 maj 1922.

Fredrik Böök.

Hans Larsson.

Axel Herrlin.

Efraim Liljeqvist.

E. Wrangel.»

Efter föredragning av denna skrivelse beslöt sektionen, under uttalande att sektionen ansåge det vara ett allmänt intresse att tillvarataga en vetenskaplig kraft av doktor Nilssons rang och därmed samtidigt tillgodose en forskningsriktning, som inom de svenska universiteten saknade särskild företrädare hos det Större konsistoriet, hemställa,

att konsistoriet bland sina petita till nästkommande års riksdag måtte upptaga framställning om inrättande vid Lunds universitet av en personlig professur för filosofie doktorn Albert Nilsson i estetik och litteraturhistoria.

Ur protokollet:

Nils Hintze.

Utdrag ur protokoll, hållet hos det Större akademiska konsistoriet i Lund den 1 juli 1922.

Närvarande: Ordförande: prorektor, professorn Moberg; Ledamöter: professorerna Pfannenstill, Forssman, K. Petrén, Murbeck, H. Wallengren, Ernberg, Walberg, Ahlström och Sommarin; varjämte i egenkap av adjungerade ledamöter professorerna Hans Larsson, Herrlin, S. Wallengren, Weibull och Widmark voro tillstädes.

Vid protokollet undertecknad.

§ 99. Humanistiska sektionen hade efter förslag av professorerna Fredrik Böök, Hans Larsson, Axel Herrlin, Efraim Liljeqvist och E. Wrangel hemställt, att konsistoriet bland sina petita till nästkommande års riksdag måtte upptaga framställning om inrättande vid universitetet av en personlig professur för professorn, filosofie doktorn Albert Nilsson i estetik och litteraturhistoria; därvid sektionen uttalat, att sektionen ansåge det vara ett allmänt intresse att tillvarata en vetenskaplig kraft av doktor Nilssons rang och därmed samtidigt tillgodose en forskningsriktning, som inom de svenska universiteten saknade särskild företrädare.

Universitetets petitakommitterade hade över detta förslag avgivit följande yttrande:

»Det framgår otvivelaktigt av den i Sektionen framlagda motiveringen för förslaget, att universitetet genom inrättandet av en professur för professor Albert Nilsson skulle för sin forskning såväl som för sin undervisning vinna en mycket framstående vetenskaplig kraft med utpräglat originell läggning. Det är givet, att universitetet endast med tacksamhet skulle kunna mottaga en sådan förstärkning av sin professorskår. Kommitterade kunna emellertid icke bortse från de många för universitetets forskning och undervisning viktiga anslagsbehov, vilka under de senaste åren av hänsyn till rådande ekonomiska förhållanden måst skjutas åt sidan. Då nu bland dessa ett flertal måste betecknas som så trängande, att deras upprepade åsidosättande medför allvarliga svårigheter för universitetets verksamhet, kunna kommitterade, i den erkända önskvärdheten av det nu föreslagna inrättandet av en personlig professur för professor Albert Nilsson, dock icke finna ett tillräckligt skäl för förslagens framläggande såsom ett universitetets behov framför andra, vilka Konsistoriet icke ansett sig under nuvarande förhållanden våga framlägga, eller vilka av Konsistoriet framlagts, men av högre myndigheter lämnats obeaktade. Med all sympati för förslaget och med fullt erkännande av det vetenskapliga intresse, som kräver att professor Albert Nilsson får tillfälle att vid ett svenskt universitet odelat ägna sig åt vetenskapligt arbete, våga kommitterade därför icke tillstyrka förslagens upptagande såsom riksdagspetitum.»

Ifrågavarande ärende företogs nu till behandling i konsistoriet.

Professorn *Forssman* anförde därvid följande:

»Då universitetets möjlighet att erhålla nya professorslöner under vanliga förhållanden ju är mycket begränsad och under nuvarande tryckta ekonomiska tider ytterligt

beskuren, står det för mig klart att konsistoriet ej bör framlägga begäran om en professur, som ej är absolut nödvändig och som, om den beviljas, skulle komma att stå i vägen för andra nödvändiga krav. Ingen finns, som kan påstå att detta är ett trängande universitetsintresse, men samtidigt förekommer vid detta sammanträde en begäran om en professur i kemi, vilket enligt mitt förmenande är kanske universitetets viktigaste behov för närvarande. Jag anser på grund av ovan anförda synpunkter, att konsistoriet ej bör framlägga begäran om denna personliga professur för professor Alb. Nilsson.

Samtidigt anser jag att konsistoriet bör göra det uttalandet, att, om statsmakterna anse sig böra belöna en så framstående forskargärning som professor Alb. Nilssons med en professur och därigenom tillvarataga en så värdefull kraft för forskning och undervisning, konsistoriet med glädje skulle se att denne professor finge sin verksamhet förlagd till detta universitet.»

Professorerna *Hans Wallengren*, *Sigfrid Wallengren* och *Larsson* förordade sektionens förslag; professorn *Ernberg* instämde i petitakommitterades yttrande.

Vid härefter företagen votering beslöt konsistoriet med åtta röster, avgivna av professorerna *Widmark*, *Weibull*, *S. Wallengren*, *Herrlin*, *Hans Wallengren*, *K. Petré*, *Larsson* och *Pfannenstill*, mot sju röster, avgivna av professorerna *Sommarin*, *Ahlström*, *Walberg*, *Ernberg*, *Murbeck*, *Forssman* och ordföranden, professorn *Moberg*, att avlåta framställning i enlighet med Humanistiska sektionens ifrågavarande förslag; därvid konsistoriet emellertid uttryckligen ville framhålla dels att förslaget ifråga icke så mycket avsåge tillgodoseendet av ett speciellt universitetets behov som fastmera ett allmänt kulturintresse, dels ock att konsistoriet ansåge att det av professorn *Forssman* i ovan intagna anförande framhävda önskemålet angående inrättandet av en ny professur i kemi vore för universitetet av större vikt än inrättandet av en personlig professur för professorn *Albert Nilsson*.

Minoriteten i konsistoriet röstade för bifall till petitakommitterades hemställan, att konsistoriet icke skulle upptaga förslaget som riksdagspetitum.

Denna § skulle anses genast justerad.

Ur protokollet:

N. Linder.

Till Kanslersämbetet för Rikets Universitet.

Under återopande av närlagda utdrag av Humanistiska sektionens protokoll för den 19 sistlidne maj får det Större konsistoriet vid Lunds universitet värdsamt hemställa, att Kanslersämbetet måtte urverka nådig proposition till nästkommande års riksdag om inrättande vid universitetet av en personlig professur för professorn, filosofie doktor *Albert Nilsson* i estetik och litteraturhistoria.

Utdrag av konsistoriets denna dag förda protokoll i ärendet bifogas härjämte.

Lund den 1 juli 1922.

På det Större konsistoriets vägnar:

Axel Moberg.

N. Linder.

Avskrift.

Bilaga II.

Redan år 1918 var vid Göteborgs Högskola frågan före om dåvarande docenten Nilssons kallande till en personlig professur. Undertecknad Schück afgaf då ett utlåtande af följande lydelse: »Så vidt jag vågar döma är docenten Nilsson en vetenskapsman med en mycket fin bildning, med en förträfflig, flärdfri stil, ett stort skarpsinne och en omfattande beläsenhet. Han har lagt sina studier så, att de omfatta såväl filosofi som litteraturhistoria, och denna kombination har medfört flera nya uppslag. Ehuru jag visserligen, om det gällde en professur i enbart litteraturhistoria, skulle föredraga andra framför honom, är han af så stor förtjänst och framförallt af så mycken originalitet, att jag i fråga om besättandet af en personlig professur vid Uppsala Universitet skulle anse mig fullt befogad att därtill förorda honom. Uppsala den 24 april 1918.»

Ofvan anförda utlåtande har sedan dess vunnit ökad giltighet, hvilket ock vitsordas af de utlåtanden, som vi i egenskap af sakkunnige vid tillsättandet af professuren i litteraturhistoria med poetik vid Uppsala universitet år 1921 afgåfv. Professor Nilsson har genom sina under de senare åren utgifna skrifter ytterligare bestyrkt sin mångsidiga lärdom, sitt inträngande skarpsinne och sin fina poetiska uppfattning.

Förslaget kan jämväl vinna stöd ur mer allmänna synpunkter. Då litteraturhistorien för närvarande i vårt land idkas mer ifrigt än förut och är ett af de mest studerade humanistiska ämnena, kan detta förhållande otvifvelaktigt berättiga önskemålen om en tillfällig ökning af lärostolarnes antal. Och därtill kommer, att professor Nilsson genom en personlig professur af föreslagen art skulle få tillfälle att särskilt ägna sig åt den vetenskap, estetiken, inom hvilken redan hans doktorsafhandling faller, och för hvilken hans läggning och studier så väl lämpa sig.

Stockholm, Göteborg och Lund i jan. 1923.

Henrik Schück.

Otto Sylwan.

Martin Lamm.

Fredrik Bök.

Avskrift.

Bilaga III.

Meritförteckning,
för professor Albert Nilsson.

Undertecknad, som är född den 12 sept. 1878 i Halmstad, avlade mogenhetsexamen vid Halmstads högre allm. läroverk den 2 juni 1898; inskrevs som student vid Lunds universitet den 14 sept. 1898; avlade fil. kand.-examen den 31 jan. 1901 (Bil. 1); avlade teor. teol.-examen den 15 sept. 1902 (Bil. 2); avlade fil. lic.-examen den 29 maj 1906 (Bil. 3); disputerade för graden den 26 maj 1909 (Bil. 4); promoverades till fil. d:r den 28 maj 1909; förordnades till docent vid Lunds universitet den 22 juni 1909; har tjänstgjort som docent vid Lunds universitet till hösten 1920 (Bil. 5); biträdde prof. Wrangel höstterm. 1909 vid hans litteraturhist. seminarieövningar; ledde fr. o. m. vårterminen 1910 t. o. m. vårterminen 1913 litteraturhist. seminarieövningar; har som innehavare av docentstipendium fr. o. m. mars 1913 t. o. m. mars 1919 varje termin föreläst det före-

Bihang till riksdagens protokoll 1923. 3 saml. 16häft. (Nr 39.)

skrivna antalet timmar (Höstterm. 1914—vårterm. 1915 litteraturhist. seminarieövningar); tjänstgjorde som fakultetsopponent vårterm. 1912, vårterm. 1913 och höstterm. 1914; genomgick vår- och höstterminen 1916 provår vid Lunds Katedralskola (Bil. 6); undervisade i psykologi vid Högre Lärarinneseminariet i Lund vårt. 1910—vårt. 1915 (Bil. 7); idkade höstterminen 1903 litteraturhist. och filosofiska studier vid Berlins universitet; idkade höstterminen 1908 litteraturhist. och filosofiska studier vid Köpenhamns universitet som innehavare av Tegnér-Oehlschlägerska stipendiet; uppställdes enhälligt på 2:dra förslagsrummet av sakkunniga vid återbesättandet av professuren i litteraturhistoria med poetik vid Lunds universitet.

Har av trycket utgivit:

- 1) Schillers inflytande på Tegnér och Tegnérers samtida. Samlaren 1905. Ingår även i Schiller och Sverige. En minnesskrift utg. av Litteraturhist. seminariet i Lund.
- 2) Guyaus estetik. En kritisk studie. Gradualdisputation. Lund 1909. Andra uppl. 1919.
- 3) Tegnérers uppfattning av de klassiska studiernas bildningsvärde för skolan. Ingår i skrifter tillägnade Pehr Eklund. Lund 1911.
- 4) Tegnérers filosofiska och estetiska studier. Ingår i den av mig tillsammans med Bert Möller redigerade skriften Esaias Tegnér. Filosofiska och estetiska skrifter. Sthlm 1913.
- 5) Jakob Fredrik Neikter. Samlaren 1913.
- 6) Thorild. En studie över hans livsåskådning. Sthlm 1915. Förut tryckt i Edda 1914—1915.
- 7) Svensk romantik. Den platoniska strömningen. Lund 1916.
- 8) Rydberg och utvecklingsläran. Ingår i Fästskrift för Gerhard Gran 1916.
- 9) Nattsymbolen hos Tegnér. Ingår i Fästskrift för Esaias Tegnér 1918.
- 10) Fru Nordenflychts religiösa diktning. Ingår i Fästskrift utg. av Lunds univ. vid dess tvåhundra-femtioårsjubileum 1918.
- 11) Till tolkningen av några Stagneliusdikter. Ingår i Litteraturen 1919.
- 12) Thorild ännu en gång. Ingår i Edda 1921.

Dessutom medföljer i manuskript en avhandling Gyllenborgs ungdomsdiktning.
Göteborg den 9 mars 1921.

Albert Nilsson.